

Elia – Nummer fyra

Slaveri

Jeff Pippenger

2023-10-01

Elias vittnesbörd börjar när han tillkännager att det inte skall bli något regn under tre och ett halvt år, utom på hans ord.

Och Elia, tishbiten, från Gileads inbyggare, sade till Ahab: Så sant Herren, Israels Gud, lever, inför vars ansikte jag står: under dessa år skall varken dagg eller regn falla, utom på mitt ord. 1 Kung. 17:1.

Dessa tre och ett halvt åren representerar Thyatiras historia från 538 till 1798. År 1798, vid slutet av torkans period, kallar Elia Ahab till Karmel. Den första ängelns budskap förkunnade stunden för Guds dom den 22 oktober 1844. Den första ängelns budskap var befallningen till Ahab att kalla hela Israel till Karmel.

Och det skedde, när Ahab fick se Elia, att Ahab sade till honom: Är det du som drar olycka över Israel? Han svarade: Jag har inte dragit olycka över Israel, utan du och din faders hus, därför att ni har övergivit Herrens bud, och du har följt baalerna. Sänd nu bud och samla till mig hela Israel på berget Karmel, likaså Baals profeter, fyra hundra femtio, och asherornas profeter, fyra hundra, de som äter vid Isebels bord. Då sände Ahab bud till alla Israels barn och samlade profeterna på berget Karmel. Och Elia trädde fram inför allt folket och sade: Hur länge skall ni halta mellan två meningar? Om Herren är Gud, så följ honom; men om Baal är det, så följ honom. Och folket svarade honom inte ett ord. 1 Kung. 18:17–21.

Hela Israel samlades på Karmel i Elias tid, vilket i sin tur representerade William Millers historia, då de tre församlingarna i Uppenbarelsebokens tredje kapitel samlades tillsammans. Den församling som ursprungligen hade flytt ut i öknen år 538 för att undkomma Isebels förföljelse, sådan den framställs genom församlingen Thyatira, trädde ut ur öknen som den generation som skulle konfronteras med Elias budskap, representerat av William Miller. Jorddjuret öppnade därefter sin mun och uppslukade den flod av förföljelse som hade sänts mot henne under ett tusen två hundra sextio år.

Och jorden hjälpte kvinnan, och jorden öppnade sin mun och uppslukade floden som draken hade kastat ut ur sin mun. Uppenbarelseboken 12:16.

I profetian är en nations ”talande” dess lagstiftande och dömande myndigheters handlande, och år 1789 upprättade Förenta staterna det gudomliga dokument som är Förenta staternas konstitution och skyddade därigenom de rättigheter och den frihet som är nödvändiga för att ge skydd mot förföljelsen från både Europas kungar och den avfälliga katolska kyrkan.

”Nationens tal är dess lagstiftande och dömande myndigheters handlande.” Den stora striden, 443.

År 1789, strax innan Förenta staternas profetiska roll som det sjätte riket i Bibelns profetia började, talade det såsom ett lamm, men vid söndagslagen kommer det att tala såsom en drake.

Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; och det hade två horn likt ett lamm, men talade såsom en drake. Uppenbarelseboken 13:11.

Jorddjurets början och slut kännetecknas av dess tal. År 1798 kallar Ahab hela Israel till berget Karmel, där Elia skall framlägga ett prov för att för dem som ser på bevisa huruvida hebreernas Gud eller Jesebels gud är den sanne Guden. Jesebel hade fyra hundra femtio Baalsprofeter och fyra hundra lundaprofeter. Den falske guden Baal var en manlig gudom och den falska guden Ashtarot var en kvinnlig gudom.

Dessa två kategorier av falska profeter representerar föreningen av kyrka och stat, ty i profetian, när en man och en kvinna framställs tillsammans, representerar kvinnan en kyrka och mannen staten. Elia var underlägsen i antal med åttahundrafemtio mot en, när han stod inför den oheliga föreningen av kyrka och stat, sådan den representerades av de kvinnliga och manliga falska gudomarna och även av äktenskapet mellan Ahab och Isebel. Ahabs och Isebels illustration av kyrka och stat representerar fördärvet hos republikanismens horn, och Baal och Astarte representerar fördärvet hos det protestantiska hornet.

Frågan gällde Elias protest mot den fördärvade religion som representeras av Tyatira i Uppenbarelseboken kapitel två. Elia representerade en protestant, ty den enda definitionen av en protestant är någon som protesterar mot Rom. Elias protest representerar en protest mot föreningen mellan kyrka och stat, vilken åstadkoms genom den oheliga alliansen mellan en fördärvad stat och en fördärvad kyrka.

Men jag har några ting emot dig: att du låter kvinnan Isebel, hon som kallar sig själv profetissa, undervisa och förleda mina tjänare till att bedriva otukt och att äta sådant som offrats åt avgudar. Och jag har gett henne tid att omvända sig från sin otukt, men hon har inte omvänt sig. Se, jag skall kasta henne på sjukbädd och dem som begår äktenskapsbrott med henne i stor vedermöda, om de inte omvänder sig från sina gärningar. Uppenbarelseboken 2:20–22.

Att äta representerar det budskap du tar emot, och ett budskap som är offrat åt avgudar representerar katolicismens läror, själva sinnebilden för avgudarnas avskyvärda dyrkan. Guds folk under den mörka medeltiden hade kommit att acceptera många av katolicismens hedniska läror, och särskilt soldyrkan.

Skörlevnad är ett olagligt förhållande och representerar profetiskt själva kärnan i det som konstitutionen förbjuder: föreningen av kyrka och stat. Ahab stod i ett olagligt förhållande till Isebel, ty såsom kung i Israel skulle han inte gifta sig med en hednisk prinsessa. Jesus identifierade Johannes Döparen som Elia, och Johannes konfronterade också samma oheliga förhållande när han tillrättavisade Herodes för att ha gift sig med Herodias, sin broders hustru.

Ty Herodes hade gripit Johannes och bundit honom och satt honom i fängelse för Herodias skull, hans broder Filippus hustru. Ty Johannes sade till honom: Det är inte tillåtet för dig att ha henne. Matteus 14:3, 4.

Elias konfrontation med Ahab och Isebel förebildade Johannes konfrontation med Herodes och Herodias, ty båda förhållandena representerade ett olagligt förhållande mellan kyrka och stat. Tillsammans representerar de de etthundrafyrtiofyra tusens Eliasbudskap, som konfronterar påvedömet (Isebel och Herodias), de tio kungarna som representerar Förenta nationerna (Ahab och Herodes) och Förenta staterna, som representerar den falske profeten (de falska profeterna på Karmel och Salome, Herodias dotter).

Den profetiska scenen på Karmel innefattar Elias försvar av Förenta staternas konstitution, som inskriver principen om åtskillnad mellan kyrka och stat.

Och det skedde, när Ahab fick se Elia, att Ahab sade till honom: Är det du som drar olycka över Israel? Han svarade: Jag har inte dragit olycka över Israel, utan du och din faders hus, genom att ni har övergett Herrens bud och du har följt baalerna. 1 Kung. 18:17, 18.

Konstitutionen fastställde att de två hornen, republikanism och protestantism, alltid skulle förbli åtskilda från varandra. Men Uppenbarelseboken klargör att när Förenta staterna slutligen talar såsom en drake, kommer det att ske när Förenta staternas avfälliga kyrkor tar kontrollen och förenar sig med den avfälliga regeringen.

”Men vad är ”bilden åt vilddjuret”? och hur skall den formas? Bilden görs av vilddjuret med de två hornen och är en bild åt vilddjuret. Den kallas också en bild av vilddjuret. För att då få veta hurdan bilden är och hur den skall formas måste vi studera själva vilddjurets — påvedömet — kännetecken.

”När den tidiga kyrkan blev fördärvad genom att avvika från evangeliets enkelhet och anta hedniska riter och sedvänjor, förlorade hon Guds Ande och kraft; och för att behärska folkets samveten sökte hon stöd hos den världsliga makten. Resultatet blev påvedömet, en kyrka som behärskade statens makt och använde den för att främja sina egna syften, särskilt för att bestraffa ”kätter”. För att Förenta staterna skall kunna uppresas en bild åt vilddjuret måste den religiösa makten i sådan grad behärska den borgerliga regeringen att statens myndighet också kommer att användas av kyrkan för att fullfölja sina egna syften.” The Great Controversy, 443.

Elia på berget Karmel representerade milleriternas verk, och milleriterna blev etablerade som den sanne profeten i kontrast till dem som nyligen hade kommit ut från katolicismens inflytande men som genom sitt förkastande av den första ängelns ljus valde att återvända till Rom. Således bestod den andra ängelns budskap våren 1844 i att identifiera de protestantiska samfundet som Babylons döttrar och milleriterna som det äkta protestantiska hornet.

När Gud förde det forntida Israel ut ur Egyptens slaveri och genom Röda havets vatten, inledde Han en fortskridande prövningsprocess som började med prövningen om det himmelska mannat.

”Över oss lyser det samlade ljuset från gångna tidsåldrar. Berättelsen om Israels glömska har bevarats till vår upplysning. I denna tidsålder har Gud räckt ut sin hand för att samla till sig ett folk från varje nation, släkte och tungomål. I adventrörelsen har Han verkat för sitt arv, liksom Han verkade för israeliterna när Han ledde dem ut ur Egypten. I den stora besvikelsen år 1844 prövades Hans folks tro, såsom hebréernas prövades vid Röda havet.” Testimonies, band 8,

Besvikelsen den 22 oktober 1844 ledde till förståelsen av den himmelska helgedomen, vilken därefter framställde sabbatens prövning, på samma sätt som mannaprövningen blev den första i en serie av tio prövningar för det forntida Israel.

”Herren gav mig följande syn år 1847, medan bröderna var församlade på sabbaten i Topsham, Maine.

”Vi kände en ovanlig böneande. Och medan vi bad föll den Helige Ande över oss. Vi var mycket lyckliga. Snart förlorade jag medvetandet om de jordiska tingen och inhöljdes i en syn av Guds härlighet. Jag såg en ängel flyga hastigt till mig. Han förde mig snabbt från jorden till den heliga staden. I staden såg jag ett tempel, som jag gick in i. Jag gick genom en dörr innan jag kom till det första förhänget. Detta förhänge höjdes upp, och jag gick in i det heliga. Där såg jag rökelsealtaret, ljusstaken med sju lampor och bordet på vilket skådebröden låg. Efter att ha betraktat det heligas härlighet höjde Jesus det andra förhänget, och jag gick in i det allra heligaste.

”I det allraheligaste såg jag en ark; ovanpå den och på dess sidor var det renaste guld. Vid vardera änden av arken fanns en härlig kerub, med sina vingar utbredda över den. Deras ansikten var vända mot varandra, och de såg nedåt. Mellan änglarna fanns ett gyllene rökelsekar. Ovanför arken, där änglarna stod, var en övermåttan klar härlighet, som syntes likna en tron där Gud bodde. Jesus stod vid arken, och när de heligas böner steg upp till Honom, rykte rökelsen i rökelsekaret, och Han frambar deras böner med rökelsens rök till sin Fader. I arken fanns den gyllene kukan med manna, Arons stav som hade knoppats, och stentavlorna, som fälldes ihop som en bok. Jesus öppnade dem, och jag såg de tio budorden skrivna på dem med Guds finger. På den ena tavlan var fyra, och på den andra sex. De fyra på den första tavlan lyste klarare än de andra sex. Men det fjärde, sabbatsbudet, lyste över dem alla; ty sabbaten hade blivit avskild för att hållas till ära för Guds heliga namn. Den heliga sabbaten såg härlig ut—en härlighetens gloria omgav den helt och hållet. Jag såg att sabbatsbudet inte hade blivit fastspikat på korset. Om så hade varit fallet, då hade också de övriga nio buden blivit det; och vi är fria att bryta mot dem alla likaväl som att bryta mot det fjärde. Jag såg att Gud inte hade förändrat sabbaten, ty Han förändras aldrig. Men påven hade förändrat den från veckans sjunde till dess första dag; ty han skulle förändra tider och lagar.”
Early Writings, 32.

När protestanterna trädde ut ur mörka tidsåldrarna år 1798 och Daniels bok avseglades, började det sjätte riket i Bibelns profetia, det tvåhornade jorddjuret i Uppenbarelseboken tretton, sin marsch genom den profetiska historien. Protestantismen grundades på det heliga dokument som kallas den Heliga Bibeln, och republikanismen grundades på det heliga dokument som kallas konstitutionen. Gud hade fört sin församling i öknen ut ur mörka tidsåldrarna, men liksom med det forntida Israel under den egyptiska trälomsperioden hade sabbatsbudet blivit glömt. Så som Israel korsade Röda havet på väg till lagens givande vid Sinai, korsade det moderna Israel Atlanten på väg till den 22 oktober 1844, där lagen åter skulle uppenbaras. Herren höll åter på att resa upp ett folk som skulle vara förvarare av hans lag, förvarare av hans profetiska uppenbarelser och som skulle bära

protestantismens mantel. Det forntida Israel fick de två tavlorna med de tio budorden som symbol för deras uppgift att vara förvarare av hans lag, och det moderna Israel fick Habackuks två tavlor som symbol för deras uppgift som förvarare av hans profetiska ord.

Det moderna Israel skulle bära båda uppsättningarna av de två tavlorna när det frambar den tredje ängelns budskap till världen, vilket är det budskap som förkunnas av dem som bär protestantismens mantel. Den protestantism som framträdde ur den mörka medeltiden var då ofullständig, liksom det forntida Israel var när de drog genom Röda havet. Protestantismen hade bekant sig till mottot Bibeln och endast Bibeln, men hade en ofullständig förståelse av Guds ord genom århundraden av att ha ätit den romerska katolicismens hedniska läror (sådan som offrats åt avgudar). Gud hade för avsikt att en sann protestant skulle representera hela Guds ord, såsom det symboliseras av ”lagen och profeterna”, de två uppsättningarna av de två tavlorna, som representerar både Guds folks verk och Guds karaktär. Den första ängelns verk var att frambringa ett äkta protestantiskt folk som både skulle vara förvarare av hans lag och av hans profetiska ord.

”Gud har kallat sin kyrka i denna tid, liksom han kallade det forntida Israel, att stå som ett ljus på jorden. Genom sanningens mäktiga klyvyxa, den första, den andra och den tredje ängelns budskap, har han avskilt dem från kyrkorna och från världen för att föra dem in i en helig närhet till sig själv. Han har gjort dem till förvaltare av sin lag och anförtrott dem profetians stora sanningar för denna tid. Liksom de heliga gudsord som anförtroddes det forntida Israel, är dessa ett heligt förtroende att vidareförmedlas till världen. De tre änglarna i Uppenbarelseboken 14 representerar det folk som tar emot ljuset i Guds budskap och går ut som hans sändebud för att låta varningen ljuda över jordens hela vidd.” Testimonies, band 5, s. 455.

Den varning som skall förkunnas av dem som har identifierats som förvararna av de två uppsättningarna av de två tavlorna gäller att inte ta emot katolicismens märke. Denna protest riktar sig mot Ahabs och Isebels olagliga förbindelse och framställdes av Elia på berget Karmel. Givandet av de två stentavlorna på Sinai berg var en förebild för givandet av Habackuks två tygtavlor i historien från 1842 till 1849. Habackuks två tavlor är symbolen för förbundsrelationen mellan Gud och hans protestantiska folk. Att förkasta dessa tavlor skulle vara detsamma som att det forntida Israel förkastade Guds lag.

Milleriterna trädde in i det Allraheligaste och mottog sabbatens ljus, men prövningsprocessen var ännu inte avslutad. Samtidigt fortskred republikens horn genom just samma historia. Och båda hornen skulle nå en milstolpe i sin gemensamma marsch år 1863.

Millers Elias-budskap frambringade en fortgående reningsprocess med det avsedda syftet att upprätta det protestantiska hornet, och i samma historia var det republikanska hornet inbegripet i en fortgående process av politisk utveckling. Båda hornen sitter på samma jorddjur, och därför måste de färdas i samklang genom hela jorddjurets historia.

Det första profetiska kännetecknet hos det republikanska hornet på jorddjuret var handlingen att låta konstitutionen träda i kraft år 1789. År 1798 (ändens tid, då Daniels bok blev öppnad) skulle jorddjuret för första gången tala som bibelprofetians sjätte rike. År 1798 var början på Förenta

staterna som bibelprofetians sjätte rike, och det talande som ägde rum i början av jorddjurets historia år 1798 skulle vara en förebild för den sista gången det sjätte riket skulle tala, och den tiden framställs som drakens röst. När vi betraktar de lagar som antogs av det republikanska hornet i Förenta staterna år 1798, bör vi förvänta oss att se en förebild till de lagar som kommer att antas i samband med söndagslagen när Förenta staterna talar som en drake. När vi betraktar följande fyra lagar, fråga då dig själv om de fyra lagar som antogs år 1798 bär Alfa och Omegas profetiska signatur?

År 1798 antog Förenta staterna flera betydelsefulla lagar, kända som Alien and Sedition Acts. Dessa akter utgjorde en serie om fyra lagar, antagna av den federalistkontrollerade kongressen och undertecknade av president John Adams, Förenta staternas andre president och tidigare vicepresident under George Washington.

Naturaliseringslagen: Denna lag förlängde bosättningskravet för invandrare att bli medborgare i Förenta staterna från 5 till 14 år. Den syftade främst till att begränsa inflytandet från nyanlända invandrare, vilka ofta stod på oppositionspartiets, de demokratisk-republikanernas, sida.

Lagen om fientliga utlännningar: Denna lag gav presidenten befogenhet att under fredstid utvisa icke-medborgare som ansågs utgöra ett hot mot Förenta staternas säkerhet. Den gav presidenten rätt att frihetsberöva och utvisa varje icke-medborgare som han ansåg vara farlig.

Lagen om fientliga utlännningar: Denna lag föreskrev gripande, frihetsinskränkning och utvisning av medborgare från länder som befann sig i krig med Förenta staterna. Den antogs som en försiktighetsåtgärd under den spända stämningen i slutet av 1790-talet.

Seditionslagen: Detta är den mest kontroversiella av Alien and Sedition Acts. Den gjorde det till ett brott att publicera "falska, skandalösa och illvilliga" skrifter mot regeringen eller dess ämbetsmän, i avsikt att förtala dem eller bringa dem i vanrykte. Kritiker såg detta som ett direkt angrepp på yttrande- och pressfriheten.

Alien and Sedition Acts var ytterst kontroversiella och gav upphov till betydande motstånd från de demokratisk-republikanska, som ansåg att dessa lagar kränkte grundläggande konstitutionella rättigheter och riktade sig mot deras politiska parti. De hävdade att lagarna utgjorde ett intrång i det första tillägget, som skyddar yttrande- och pressfriheten. Dessa lagar kom så småningom att spela en roll i valet år 1800, då Thomas Jefferson och de demokratisk-republikanska vann presidentposten och kontrollen över kongressen, vilket ledde till att Sedition Act upphävdes.

Det demokratisk-republikanska partiet ansåg att dessa lagar kränkte de grundläggande rättigheter som konstitutionen upprätthöll, och de ansåg också att lagarna var riktade mot det politiska motståndarpartiet. Det spelar ingen roll att dessa lagar upphävdes eller senare upphörde att gälla; Alfa och Omega illustrerar slutet genom början. I den historia där dessa lagar stiftades eller "talade" till lag var Federalistpartiet motarbetat av ett parti som kallades de demokratisk-republikanska. Det demokratisk-republikanska partiets utveckling frambringar slutligen Republikanska partiet. Ett politiskt parti som i första hand samlades på grundval av en hållning mot slaveriet.

Historikerna identifierar år 1863 som själva mittpunkten i inbördeskriget, ett krig som vilade på frågan om slaveriet. År 1863 är också ett vägmärke för de nya standardbörarna för det protestantiska hornet, vilka då förkastade den första tidsprofetian som gavs åt Miller av änglar (profetian om "sju tider" i Tredje Moseboken tjugosex). Kan det vara en ren tillfällighet att profetian om de sju tiderna råkar vara grundad på de slavlagar som framläggs i föregående kapitel i Tredje Moseboken? Den "förbannelse" som identifieras av de "sju tiderna" var löftet att om förbundslagarna i kapitel tjugofem skulle överträdas, skulle Israel då avsluta sin historia genom att återvända till det slaveri som det hade tagits ut ur när det började sin vandring vid Röda havet.

Från 1798 till 1863 genomgick det politiska parti som var det demokratisk-republikanska partiet en serie utrensningar eller skakningar. Från och med 1798, och särskilt från den 11 augusti 1840 och fram till 1863, genomgick den milleritiska rörelsen en serie utrensningar och skakningar.

Det demokratisk-republikanska partiet, som var ett av de tidiga politiska partierna i Förenta staterna, omvandlades inte direkt till det moderna republikanska partiet så som det existerar i dag. I stället genomgick det med tiden en rad förändringar och splittringar, vilket slutligen ledde till bildandet av flera olika politiska partier innan det republikanska partiet uppstod.

Det demokratisk-republikanska partiet, ofta förknippat med Thomas Jefferson och James Madison, grundades i slutet av 1700-talet som ett svar på federalistpartiet. De demokratisk-republikanska förespråkade en strikt tolkning av konstitutionen, delstaternas rättigheter och agrara intressen.

Emellertid började det demokratisk-republikanska partiet under 1820-talet att splittras längs regionala och ideologiska skiljelinjer. Den främsta splittringen inträffade under den så kallade De goda känslornas era (1817–1825), då det saknades stark opposition mot James Monroes presidentskap. Denna period av politiskt lugn bidrog till det demokratisk-republikanska partiets tillbakagång. Partiet splittrades slutligen i flera fraktioner och utvecklades till följande politiska grupper:

Demokratiska partiet: Andrew Jacksons anhängare, han som blev den sjunde presidenten år 1829, bildade Demokratiska partiet. De jacksonska demokraterna stödde en stark verkställande makt, expansion västerut och en utvidgad rösträtt för vita män.

Nationella republikanska partiet: Detta parti uppstod som en reaktion på Andrew Jacksons presidentskap och sammanslogs senare med andra anti-jacksonska fraktioner för att bilda Whigpartiet. De nationella republikanerna var i allmänhet mer benägna att stödja en stark federal regering och ekonomisk utveckling.

Antimurarpartiet: Detta var ett kortlivat politiskt parti som uppstod under 1820-talet, främst som en reaktion på farhågor rörande den hemlighetsfulla frimurarordens inflytande. Det upptog en del tidigare demokratisk-republikanska anhängare.

Whigpartiet: Whigarna bildades på 1830-talet och omfattade tidigare nationalrepublikaner, anti-masoner och andra oppositionsgrupper. De kännetecknades av sitt motstånd mot jacksoniansk politik, sitt stöd för en stark federal regering samt sitt främjande av industriell och ekonomisk utveckling.

Det moderna Republikanska partiet grundades på 1850-talet som ett direkt svar på de växande regionala motsättningarna kring slaveriet. Det samlade tidigare whigs, slaverimotståndande demokrater, Free Soilers och andra som motsatte sig slaveriets utbredning till nya territorier. Den förste republikanske presidentkandidaten, John C. Fremont, kandiderade i valet 1856, och partiets förste framgångsrike kandidat, Abraham Lincoln, valdes 1860. Republikanska partiet uppstod alltså åtskilt från den demokratisk-republikanska traditionen och följde en särskild bana i Amerikas politiska historia.

År 1860 valde Republikanska partiet sin första president. Det byggde på en koalition av politiska partier som motsatte sig slaveriet. År 1863 "talade" emancipationsproklamationen slaveriet ur tillvaron. År 1863 "talade" det republikanska hornet, då representerat av Republikanska partiet, slaveriet ur tillvaron, medan det protestantiska hornet upphörde att vara en rörelse och blev Sjundedagsadventistkyrkan. Millerit rörelsen upphörde lagligen och officiellt i maj 1863, och det året förkastades Moses ed, profetian om slaveriet. Den som har öron, han höre.

Vid denna punkt kan det vara upplysande att ge en kort översikt över "Moses ed", såsom den benämns av profeten Daniel.

Ja, hela Israel har överträtt din lag genom att vika av, så att de inte ville lyda din röst; därför har förbannelsen utgjutits över oss, och den ed som är skriven i Mose, Guds tjänares, lag, eftersom vi har syndat mot honom. Daniel 9:11.

William Miller, som leddes av Gabriel och andra änglar när han studerade Guds ord, fördes först till de "sju tiderna" i Tredje Mosebok tjugosex. Millers vittnesbörd är att han i sitt bibelstudium började i Första Mosebok och därför uppenbarligen kom till Tredje Mosebok långt innan han nådde de tvåtusen trehundra åren i Daniel kapitel åtta och vers fjorton. Han använde uteslutande Bibeln och Crudens konkordans.

Crudens konkordans innehåller inga hänvisningar till de hebreiska eller grekiska ord som därefter översattes till engelskan i King James Bibeln. Miller ansåg att det avsnitts "sammanhang" som han studerade skulle vägleda hans förståelse av ett ord eller ett skriftställe. När det gäller hans förståelse av de "sju tiderna" är det mycket enkelt att se att sammanhanget för de "sju tiderna" i kapitel tjugosex i Tredje Moseboken är kapitel tjugofem.

Kapitel tjugofem beskriver landets vila, jubelåret och bestämmelserna om slaveri. Bestämmelserna i kapitel tjugofem utgör en del av "Mose, Guds tjänares, lag", som frambringar en välsignelse om den åttlyds och en "förbannelse" om den inte åttlyds. I kapitel tjugosex motsvarar förbannelsen om de "sju tiderna" tvåtusen femhundra tjugofem år och framställs i det tydliga sammanhanget av bestämmelserna om landets vila och principerna om slaveri. I kapitel tjugosex kallas straffet "min förbundsfejd".

Då skall också jag gå emot er i vrede och straffa er sjufalt för era synder. Och jag skall låta svärdet komma över er för att utkräva hämnd för mitt förbunds sak; och när ni drar er samman inom era städer, skall jag sända pest bland er, och ni skall bli givna i fiendens hand. Tredje Moseboken 26:24, 25.

I sitt sammanhang är det ”förbund” som Gud har en ”tvist” om det förbund som tidigare nämnts i kapitel tjugofem. Straffet med de sju tiderna kallas ”tvisten om” Guds ”förbund”, och den ”förbannelse” som är knuten till det är att Israel skulle ”överlämnas i sina” fienders hand, och när Israel väl befann sig i fiendernas land, (såsom Daniel var) skulle Israel bli sina fienders slavar.

När Mose nedtecknade Tredje Moseboken tjugosex hade det forntida Israel just blivit befriat från Egyptens slaveri, och de principer om slaveri som framställs i kapitel tjugofem skulle medföra antingen en välsignelse eller en förbannelse. Det forntida Israel tillämpade aldrig jubelårets föreskrifter, och till slut blev både det norra och det södra riket kringsspridda under ”sju tider” till uppfyllelse av det som Daniel kallade ”Moses förbannelse.”

Förbundsrelationen mellan Gud och Israel, som hade börjat med deras slaveri i Egypten, slutade med deras slaveri under Assyrien och Babylon. De ”sju tiderna” mot det norra riket slutade år 1798, och de ”sju tiderna” mot det södra riket slutade år 1844. Utgångspunkten för de två perioderna om sju tider anges i Jesaja kapitel sju genom en profetia om sextiofem år som förkunnades av Jesaja för Juda kung Ahas år 742 f.Kr.

Ty Syriens huvud är Damaskus, och Damaskus huvud är Resin; och inom sextiofem år skall Efraim krossas, så att det inte mer är ett folk. Och Efraims huvud är Samaria, och Samarias huvud är Remaljas son. Om ni inte tror, skall ni sannerligen inte bestå. Jesaja 7:8, 9.

Jesaja hade fastslagit att ”inom” sextiofem år från den tid då profetian framlades år 742 f.Kr. skulle det norra riket bli krossat. Nitton år senare, år 723 f.Kr., fördes det norra riket Israel bort i fångenskap av Assyriens kung, och fyrtiosex år senare förde Babylons kung det södra riket Juda bort i fångenskap år 677 f.Kr. Profetian om sextiofem år frambringar sex historiska vägmärken. Det första är år 742 f.Kr., då förutsägelsen framläggs. Nitton år senare, år 723 f.Kr., fördes det norra riket bort i fångenskap av assyrierna. Fyrtiosex år senare, år 677 f.Kr., fördes det södra riket bort i fångenskap av babylonierna. De första tvåtusen femhundra tjugo åren, som började år 723 f.Kr., slutade sedan år 1798. Därefter avslutades år 1844 de tvåtusen femhundra tjugo åren som hade börjat år 677 f.Kr. Från 1844 utsträckte sig förutsägelsen nitton år till 1863 för att fullborda hela den profetiska strukturen, ty när Alfa och Omega utmärkte nitton år för att inleda den profetiska strukturen måste det också finnas nitton år för att nå dess slut.

Det forntida Israel blev befriat från Egyptens slaveri, och genom olydnad återfördes både det norra och det södra riket till slaveri. Profetiorna övergår från det profetiska historiska skedet av det forntida, bokstavliga Israel till det moderna, andliga Israel, och därigenom är temat för alla de profetiska kännemärkena slaveri.

Profetian i Jesaja sju framlades för den ogudaktige kungen Ahas av Jesaja år 742 f.Kr., när ett förestående inbördeskrig mellan norr och söder höll på att identifieras. Ahas’ sydliga rike var det bokstavliga härliga landet i det forntida Israel. År 1798 började det andliga härliga landet i Bibelns profetia att härska som Bibelns profetias sjätte rike. När de sju tiderna mot det bokstavliga härliga landet upphörde år 1844, fanns det, liksom i kung Ahas’ historia, ett förestående inbördeskrig. År 1844 hade oron med politiska partier som splittrades och ingick allianser nästan helt lagt sig i två klasser av politiska övertygelser. När det gäller slaveriet var demokraterna för slaveri och

republikanerna mot slaveri. Från 1798 till början av inbördeskriget år 1860 hade processen att utveckla två klasser av politiska partier blivit fast etablerad.

Ahas representerade det bokstavliga härliga landet och var därför en förebild för det andliga härliga landet. Ahas historia är en förebild för den profetiska historia där profetian förkunnades år 742 f.Kr., och är därför en förebild för den historia där profetian avslutades. I den inledande historien hade det norra riket, bestående av tio stammar, brutit sig loss från de andra två stammarna i protest mot den gudomligt upprättade regering som utövades av de två sydliga stammarna. De tio nordliga stammarna hade bildat en konfederation med Syrien, vilket är en förebild för alliansen mellan den sydliga konfederationen och en makt som symboliskt representeras av Syrien.

Denna korta sammanfattning visar att de sju tiderna i Tredje Moseboken tjugosex är ett förbundslöfte som framlägger antingen en välsignelse för lydnad eller ”förbannelsen” av slaveri för olydnad. De norra och södra rikena började tillsammans som en enda nation som befriades ur slaveriet, endast för att vid sina respektive slut åter föras in i slaveri.

De sextiofem åren vid slutet av dessa profetior om slaveri avslutades med det andliga Israel i det andliga härliga landet, mitt i själva dödspunkten av ett inbördeskrig mellan norr och söder. Motparterna i inbördeskriget var ett rike som bildade en konfederation och bröt sig loss från den gudomligt upprättade regering som var belägen i det motsatta riket.

Från 1798 och fram till inbördeskriget genomgick Republikanismens horn en process som frambringade två klasser av politiska motståndare, vilka representerar två sidor av slaverifrågan. De slaverivänliga motståndare som sökte fortsätta slaveriets praktik förlorade striden.

Från 1798 och fram till inbördeskriget genomgick den protestantiska hornmakten en process som frambringade två klasser av religiösa antagonister, vilka representerar två sidor av slaverifrågan. De slaverivänliga antagonister som sökte upprätthålla den ursprungliga förståelsen av profetian om slaveriet förlorade striden.

År 1863 lyckades republikanismens horn avvisa slaveriets sedvänja.

År 1863 lyckades protestantismens horn förkasta slaveriets profetia.

Därigenom förkastade de Millers verk, Elia för hans tid. Därmed förkastade de också ”Moses ed”, grundstenen för deras tid. Mose och Elia förkastades då, endast för att återvända den 11 september 2001.

Alfa och Omega, den underbare språkforskaren, nedtecknade sin gudomliga signatur genom hela tidsprofetian om ”Mose ed”, vilken han själv förkunnade såsom Palmoni, den underbare Talräknaren. Om ni inte tror, skall ni sannerligen inte bli befästa.